

der er en Del Bestemmelser i Forslaget, som jeg anser for uheldige og en Del, som jeg anser for baade uretfærdige og urimelige. I Lovforslagets § 2, 4de Stykke, er der givet en Bestemmelse om, hvem der kan faa Adkomst til Næringsbevis, og der er saa der draget Omsorg for, at uhæderlige Personer ikke kunne faa Næringsbevis som Beværtere. Det er jo rigtigt, det er ogsaa min Opfattelse, at uhæderlige Personer ikke bør have Næringsadkomst til at drive Beværtning. Men saa staar der endvidere, at de, som under en offentlig Sag ere idømte Fængsel paa Bånd og Brød eller Strafarbejde, ikke kunne faa en saadan Adkomst. Der er et Punkt, forekommer det mig, hvor vi nok kunde træffe en noget bedre Bestemmelse. Det kunde jo nemlig tænkes, at en hæderlig Person derved kunde blive udelukket fra at faa Adkomst til Beværtning. Vi have jo kendt en Tid, da Magten var sat i Rættens Sted, og da mange hæderlige Mænd bleve satte under offentlig Tiltale og straffede, og vi bør stræbe derved at undgaa, at Folk, som blive tiltalte af det offentlige for politiske Forseelser og idømte saadan Straf som nævnt derved, skulle blive udelukkede fra at faa dette Næringsbevis. Jeg tror ikke, det vil være vanskeligt at træffe en saadan Ordning. — I § 2, sidste Stykke, er det bestemt, at Afholdsbeværtere kunne faa Bevilling og Næringsadkomst betydelig billigere end de, som ville have Beværtning med spirituøse Drikke. Denne Bestemmelse har glædet mig meget; men jeg vilde dog gerne, at det ogsaa i Lovforslaget blev stærkt pointeret, at Folk, der ville holde Afholdsbeværtninger, fik særlig let Adgang til at faa Næringsadkomst. Jeg kan der slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgfreds (Krabbe). Nu er Forholdet det, at det er vanskeligt for Afholdsfolk at faa en Beværtning, idet Autoriteterne som Regel ere vrangvillig stemte der overfor; om det er for at beskytte Kromændene, eller hvorfor det ellers skulde være, kan jeg ikke udtale mig om; men sikkert er det, at det er vanskeligt. Nu bliver der jo bygget saa mange Særnbaner omkring i Landet, og omkring dem igen opstaar der smaa Stationsbyer, hvor jeg netop mener, at en saadan Afholdsbeværtning vilde være paa sin Plads. Det vilde derfor være rimeligt, om der herfra blev gjort noget for gennem dette Lovforslag at lette Adgangen for Afholdsfolk til at faa en saadan Bevilling. — I sidste Stykke af § 9 hedder det, at Indenrigsministeren kan fratage de næringsdrivende Beværterbevilling, naar de ere befundne skyldige i Misbrug, eller naar der er fremkommet

Alaaget over deres Forhold. Det er efter min Mening rigtigt, og jeg glæder mig over, at ogsaa beværtningsdrivende kunne miste deres Næringsadkomst, hvis de ikke ere skikkede til at benytte den. Dog forekommer det mig at være en temmelig stor Myndighed at lægge i Indenrigsministerens Haand. Der staar nok, at han skal indhente Erklæring fra de i § 2 nævnte Myndigheder, nemlig de kommunale Bestyrelser samt Over- og Underøvrighed; men der staar intet om, at det særlig kommer an paa dem, om vedkommende skal fratages deres Beværterbevilling, eller ikke. Jeg kunde ønske, at det blev de kommunale Bestyrelser, som fik den afgørende Indflydelse paa dette Omraade, og hvis blot det blev Tilfældet, havde jeg ikke noget imod, at beværtningsdrivende kunde fjernes, hvis de ikke passede til den Plads, de indtog. Det var ønskeligt her som under andre Forhold, at Beboerne kunde faa en Embedsmand fjernet, naar han ikke passede til sin Plads. Det sidste Stykke af § 10 siger: En Enke eller Hustru, hvis Mand er borttrømt, kan ikke fortsætte Mandens Beværtningsnæring, med mindre hun selv erhverver Bevilling dertil. Altsaa, naar en Mand er død eller borttrømt fra sin Hustru, skal hans Enke eller Hustru søge en ny Bevilling. Jeg ser ikke, hvorfor dette er nødvendigt. Det fremgaar jo heraf, at hun kan faa Bevilling, og det staar da ogsaa andetsteds i Loven, at ogsaa Kvinder kunne erhverve Næringsbevis. Jeg ser nu ikke, hvorfor denne Bestemmelse skal indføres, hvorfor Hustruen skal søge en ny Bevilling og ikke kan fortsætte Virksomheden paa sin Mandes Bevilling. Naar Manden er død og begravet, er som Regel Kassen tømt, og naar en Mand gaar fra sin Hustru, vil man ogsaa i de allerfleste Tilfælde se, at han tager Kassen med sig, for saa vidt der er noget i den. Det er derfor en urimelig Udgift at lægge paa Enken og den forladte Hustru, naar Manden er borte. Jeg kan ikke forstaa, hvad Interesse Samfundet kan have af at sætte disse Kvinder i denne Udgift. Bestemmelsen bliver meget værre derved, at Loven i Forhold til § 40 faar tilbagevirkende Kraft, saa at de Kvinder, der sidde paa Mandens Bevilling, enten miste denne, eller ogsaa skulle søge en ny Bevilling. Det hedder i § 12, at der i Beværtningsbøfaler ikke maa udstaan Brændevin, Vin og stættepligtigt Ol til Personer under 16 Aar og heller ikke til kendelig berusede Personer. Dette forekommer mig at være en heldig Bestemmelse; der er blot den Fejl ved den, at den vil blive vanskeligt at overholde. Det kan jo nemlig ikke let ses paa